

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROBLEMATICA CAZULUI

Unele idei sau principii, care până nu demult au fost considerate drept noi, au o vechime de secole sau chiar de milenii. Pe zi ce trece, cercetătorii descoperă că idei și principii vechi sunt reluate într-o formă nouă, strălucitoare, însă inovația este, de cele mai multe ori, numai de natură terminologică. De pildă, teoria cazurilor și a actanților, prezentată acum câteva decenii de Fillmore în lucrarea sa „*The Case for Case*” ca o mare noutate în sintaxă, există într-o formă similară în *Gramatica* lui Pănini (sec.al-IV-lea î.Hr.). Teoria arbitrariului semnului lingvistic are o vechime foarte mare: începând cu Platon, prin Aristotel, Descartes, Whitney, Georg von Gabelentz, ea ajunge la Saussure, fiind considerată până nu demult ca aparținând acestuia.

În cele ce urmează ne propunem să analizăm problema cazului atât din perspectivă tradițională dar, mai ales, din perspectivă modernă. Reluând ideea subliniată în paragraful anterior se poate spune că și *cazul* face parte din categoria acelor elemente care au fost îndelung studiate chiar cu secole în urmă. Astfel, Maximus Planudes (1260-1310), a dezvoltat o *teorie localistă a cazurilor*, reluată în secolul trecut de Hjelmslev în *La catégorie des cas*, iar mai târziu de un reprezentant al gramaticii cazului, J. Anderson în *The Grammar of Case. Toward a Localistic Theory* (1971).

Pornind de la analiza câmpului semantic al locului și mișcării din greacă, Planudes a relevat distincția ternară *de unde- unde- încotro*, și exprimarea ei prin genitiv, dativ, acuzativ, ajungând la concluzia că toate celelalte sensuri non-spațiale derivă din unul din cele trei sensuri localiste. În *Pagini de teorie și istorie a lingvisticii*, Lucia Wald consideră că prefigurări ale teoriei localiste se găsesc cu o mie de ani înainte de Maximus Planudes, în analiza adverbilor grecești făcută de Apollonius Dyscolos.

Prin Pănini, filozofia limbajului și implicit știința limbii atinge o culme pe care Europa și alte regiuni ale lumii nu au atins-o decât în secolul al XIX-lea sau chiar în secolul trecut. Este vorba aici de unele distincții foarte importante, cum ar fi, de pildă, cea dintre planul lingvistic și cel logic și ontic, confundate uneori chiar de unele școli lingvistice de astăzi (vezi, de exemplu, generativismul lui Chomsky sau așa numita gramatică a cazului a lui Fillmore). *Gramatica* lui Pănini este concepută sub forma a 3997 de reguli (*sutrā*) foarte concentrate, având înfățișarea unor formule algebrice. Pănini indică nu numai rolul sintactic al cazurilor, ci și pe cel morfologic în formarea adverbilor. Astfel, în *Gramatica* sa, cazurile poartă două nume: unul pentru funcția sintactică (ex. *karana*, *caz instrument*), iar celălalt pentru aspectul morfologic al cazului respectiv (ex. *trtya*, *cazul al treilea - instrumentalul*). Funcțiile sunt tratate în ordine alfabetică. Interesant este faptul că, în sintaxa cazurilor, Pănini nu pleacă de la forme spre întrebunțarea lor, ci de la idee sau de la obiect, de la planul ontic spre planul lingvistic, realizând așa-numita gramatică sintetică la care occidentalii au ajuns abia acum 40 de ani, prin ideile lui Ch. Fillmore din *The Case for Case* (1968). Mai mult chiar, profesorul ieșean, Th. Simenschy, vorbea de așa-numita gramatică a cazului, înainte de apariția acesteia în SUA, prin lucrările lui Ch. Fillmore.

Având ca punct de plecare tehnica rurală și analiza sacrificiului vedic, în gramatica indiană veche apare o nouă dimensiune a sintaxei, și anume aceea a sintaxei cazurilor sau a gramaticii cazurilor, cum a fost ea denumită. Pornind de la planul ontic, Pănini o concepe ca o transpunere picturală a realității, complet diferită de sintaxa europeană de tip aristotelic, bazată pe criterii logice și având drept structură de bază formula: *subiect - copulă - predicat*.

Comparând lista celor 6 *kārākā* (=cazuri) cu cea a categoriilor sacrificiului vedic, ajungem la concluzia că între cele două există o strânsă corespondență. Astfel: *sacrificatorul* corespunde *agentului* (*kartr*), *victima - obiectului* sau *pacientului* (*karman*), *uneltele sacrificiului - instrumentului* (*karana*), *locul sacrificiului - locației* (*adhikarana*), *actul ofrandei - donației* (*sapradana*) și corespunde, împreună cu ablațiunea transferului magic; cel care instituie sacrificiul (*iajama*) este *incitatorul* (*hetu*) pe care Pănini îl consideră tot un fel de agent al acțiunii.

De fapt, cele 6 cazuri ale lui Pānini corespund cazurilor de adâncime stabilite în 1968 de Ch. Fillmore: *agentul, instrumentul, pacientul, dativul, benefactivul, locativul*, etc. În privința invențurii de cazuri s-a observat că se manifestă două tendințe: una de a mări numărul cazurilor pentru a putea surprinde toate relațiile semantice și alta de a le reduce cât mai mult posibil. A doua tendință este susținută de W. Chafe și D.E. Baron care vorbesc doar de două cazuri: *agentul și pacientul*.

J. Anderson, în *The Grammar of Case. Toward a Localistic Theory* (1971), recunoaște similaritatea dintre sistemul gramaticii fillmoreiene a cazului cu cel al lui Pānini. Pornind de la actul sacrificiului vedic, gramaticii indieni au surprins o nouă dimensiune a sintaxei, neglijată până nu demult de gândirea occidentală. Este vorba aici de planul ontic, planul actanților care constituie obiectul de cercetare al gramaticii sintetice, o gramatică onomasiologică, în comparație cu gramatica semasiologică, promovată în cultura occidentală. Din păcate, deși gramatica lui Pānini reprezintă o culme în descrierea unei limbi, exercitând o influență covârșitoare asupra lingvisticii europene, ea nu a exercitat nici o influență asupra gândirii vechi și medievale europene, căci nu a fost cunoscută decât abia la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, prin interesul europenilor pentru sanscrită și înrudirea acesteia cu unele limbi din Europa.

În tradiția gramaticii românești, cazul este o categorie gramaticală specifică flexiunii numelui și a adjectivului, o categorie care exprimă relațiile sintactice pe care numele și adjectivul le angajează în limitele unei propoziții și, implicit, funcțiile lor sintactice. Cu toate acestea există deosebiri notabile între conținutul cazului la substantiv, pronume și numeral, clase al căror caz exprimă relațiile și funcțiile lor sintactice din propoziție, și conținutul la adjectiv, al cărui caz este impus formal, prin fenomenul de acord.

Cazul se exprimă printr-un sistem de opoziții, asociind distincții de formă gramaticală, distincții relaționale (distincții de vecinătate și de relație sintactică) și distincții semantice (agent, posesie, beneficiar, pacient, instrument, etc.).

În privința clasificării cazurilor, s-au avut în vedere criterii diferite:

- a) *abstracte vs. concrete* – ceea ce a permis distingerea nominativului, acuzativului, ergativului, absolutivului, esivului, cazuri cu valori abstracte, de ablativ, elativ, alativ, adesiv, inesiv, cazuri cu valori concrete indicând localizarea și direcția sau distingerea de comitativ și instrumental, cazuri concrete ce exprimă asocierea (primul) și instrumentul (al doilea);
- b) *cazul subiectului vs. cazul regim* – ceea ce a permis distingerea nominativului de cazurile guvernate de alt cuvânt: acuzativul, genitivul, dativul;
- c) *cazurile directe vs. cazurile oblice* - deosebindu-se nominativul și acuzativul, legate în unele limbi direct de regent (fără prepoziție), de cazurile legate prepozițional. Acest criteriu este valabil doar pentru unele limbi (ex. franceza);
- d) *caz al adresării vs. cazuri ale comunicării propriu-zise* – ceea ce a permis separarea vocativului, nelegat sintetic, de celelalte cazuri.

Deși categoria cazului este o trăsătură universală a numelui, se constată deosebiri importante de la o limbă la alta, în funcție de următorii parametri:

- a) *Codarea argumentelor* – modul în care o limbă își actualizează argumentele, asociind o valoare de caz cu o funcție de caz și o formă de caz. Acest parametru devine semnificativ atunci când se face diferențierea între limbile acuzative (cele din ramura indoeuropeană), și cele ergative (sau neacuzative) cum ar fi: unele limbi cauzaziene, basca, unele limbi australiene, etc. Dacă limbile acuzative preferă selecția pacientului în poziția obiectului direct, atribuindu-i cazul acuzativ și selectează nominativul pentru agent, limbile ergative preferă selecția pacientului în poziția subiectului, asociindu-i cazul absolutiv, iar cazul ergativ este utilizat pentru agent;
- b) *Mijloacele formale* – pot fi: *flexionare* (desinență sau desinență asociată cu variația articolului); *analitice* (prepoziții sau prepoziție asociată cu un articol); *topică fixă* în raport cu verbul (antepunere vs. postpunere); *co-verbe* (cum se întâmplă în limba chineză).

Mijloacele de realizare a cazurilor opun limbile sintetice, unde cazul se realizează prin desinențe, limbilor analitice, unde cazul se realizează prepozițional. Din această perspectivă, româna ocupă o poziție intermediară, întrucât folosește pentru marcarea cazului, atât mijloacele sintetice cât și cele analitice. Astfel, în limba română există desinențe de caz pentru substantivele feminine și masculine la singular, G-D, pentru pronumele la G-D, pentru vocativ; totodată, româna

recurge la prepoziția *pe* pentru marcarea acuzativului, la prepozițiile *a* și *la* pentru exprimarea genitivului și dativului la numeralele cardinale și chiar la substantive.

În privința inventarului de cazuri pot fi făcute următoarele observații: limbile deosebesc de la minimum 2 cazuri (în franceza veche), la 3 cazuri în arabă și până la 46 de cazuri în tabasariană (o limbă vorbită în Oceania). Pentru română, unii cercetători recunosc numai 3 cazuri, pe baza celor trei distincții de formă din flexiunea substantivului (*fată* – *unei fete* – *fato*). Alți cercetători vorbesc de 5 cazuri, pornind de la distincția pronominală dintre nominativ și acuzativ (*eu-mine-mă; el-îl, l-*), precum și distincția pronominală a dativului de genitiv (formele *mie, ție* sunt imposibil de utilizat în contexte care impun genitivul: *contra mie, împotriva mie*, etc.). Alți cercetători vorbesc de 6 cazuri, introducând și *cazul direct* sau *neutru* – atunci când o formă substantivală nu acceptă substituția cu un pronume personal, singurul care distinge nominativul de acuzativ.

Ex. Învață ziua întregă. Mă învață carte. L-au ales președinte.

Stabilirea inventarului de cazuri a constituit unul dintre obiectivele cele mai importante ale morfologiei de tip structuralist. Ch. Fillmore face distincția între *caz profund* (*de adâncime*) și *caz superficial* (*de suprafață*). *Cazul de adâncime* este o categorie logico-semantică ce aparține structurii de adâncime a limbii și care exprimă un rol semantic atribuit de predicat argumentelor sale, adică numelor cu care acesta se combină, rol ce poate fi: de agent, pacient, instrument, experimentator, etc. În concepția lui Fillmore, o propoziție de bază (sau nucleară) are forma: Predicat + Caz1 + Caz2 + ...Cazn, unde fiecare caz profund apare o singură dată, iar orice propoziție de bază cuprinde cel puțin un caz profund. Fiecare predicat realizează, în funcție de natura lui lexicală inerentă, o configurație cazuală, adică o structură proprie de cazuri profunde înregistrată în lexiconul fiecărei gramatici. De pildă, verbul „a sparge” are următoarea configurație cazuală: [-O(I)(A)(R)], semnificând caracteristica acestui verb de a selecta pentru cazuri: *obiectivul* cu ocurență obligatorie în orice realizare sintactică a verbului (O - *S-a spart fereastra.*), dar și cu ocurență facultativă, apărând succesiv *instrumentalul* (I - *Ion sparge fereastra.*), *agentul* (A - *Vântul sparge fereastra*); *rezultatul* (R - *Fereastra s-a spart.*) sau *coocurent* (*Ion sparge fereastra cu mingea. Ion o sparge țândări.*) *Cazul superficial* (*sau de suprafață*) – este forma pe care o îmbracă, în organizarea sintactică de suprafață, un rol semantic (adică un caz profund), care poate fi marcată printr-un semn flexionar atașat numelui, (desinență, articol, desinență+articol, sufix), dar și printr-o marcă sintactică (prepoziție, topică fixă în raport cu verbul), etc. La Fillmore, *cazul superficial* reprezintă actualizarea simbolului K(=marca de caz) din regula: Caz => K+GN, actualizare diferită de la o limbă la alta, dar și de la un verb la altul (în română avem verbe cu regim cazual și altele cu regim prepozițional) : *aparțin cuiva* vs. *depind de cineva*.

În concepția localistă a lui J. Anderson, *cazul* este o categorie semantică exprimând valorile de *localizare* și de *direcție* ale argumentelor. Conform acestei teorii, verbe precum *a trimite*, *a da*, *a oferi*, *a vinde*, *a întreba* (*pe cineva*), *a învăța* (*pe cineva*) presupun un subiect reprezentând punctul de plecare al predicției (ablativul) și un obiect, direct sau indirect, care reprezintă punctul ei de ajungere (alativul). Pentru toate aceste verbe acțiunea se orientează *de la* subiect *spre* obiect. Astfel, verbe precum *a cumpăra*, *a obține*, *a primi*, *a căpăta*, *a învăța* (*de la cineva*) presupun o predicție direcțională inversă, cu ablativul în poziția subiectului și cu alativul în poziția obiectului, de obicei un prepozițional; acțiunea pleacă *de la* complement *spre* subiect. Tot aici, subiectul verbelor afective (*a suferi*, *a se teme*, *a se uimi*, *a se supăra*, etc.) sau obiectul indirect al verbelor afective (*îmi place*, *îmi pare rău*, *mă uimește*, etc.), sau al verbelor de senzație fizică (*îmi este frig*, *îmi este sete*, *mă doare*, etc.) este interpretat ca locativ (așa numitul caz inesiv) fiind sediul suferinței, al temerii, al uimirii, etc. Și posesorul implicat de așa numitele verbe posesive (*a avea*, *a aparține*) este interpretat ca locativ, pe baza unei echivalențe semantice de tipul: *eu am ceva* = *la mine este ceva*.

Inventarul de cazuri conceput localist diferă de la o lucrare la alta. Astfel, într-o concepție cu mai puține cazuri (J.Anderson), pe baza a două proprietăți semantice distinctive [Loc] și [Sursă] se deosebesc 4 cazuri de bază: *ablativul*, caracterizat prin [+Loc, +Sursă], *locativul*, caracterizat prin [+Loc, -Sursă], *ergativul*, caracterizat prin [-Loc, +Sursă], și *absolutivul*, un caz nemarcat, definit negativ pentru ambele trăsături [-Loc,-Sursă]. Într-o concepție cu mai multe cazuri locative și

directionale, pe baza unor distincții locative binare se pot identifica mai multe cazuri cu valoare locativă: *ablativul* – care exprimă originea și proveniența (El cere *de la părinți*.; Trenul pleacă *din gară*.); *alativul* – exprimă direcția și limita finală a unei acțiuni orientate, cu sau fără atingerea punctului final (El ascultă *la radio*.; Ajunge *la serviciu*.; Eu primesc *o scrisoare*.); *prolativul* – caz care asociază o valoare ablativă și una alativă (El se plimbă *de-alungul străzii*.; Ei trec *prin parc*.); *elativul* – un caz locativ care exprimă limita inițială interioară (Iese *din cameră*, Scoate *din buzunar*, Trage *din piept*); *ilativul* – caz orientat care exprimă limita finală interioară (Întră *în cameră*, Se include *în ceva*; Pătrunde *în casă*), *inesivul* - exprimă interioritatea în raport cu un punct de reper (Locuiește *în Galați*; Mă doare *în gât*; Baza adăpostește un mare număr de soldați); *adesivul* – exprimă situarea față de un punct de reper sau în vecinătatea a cuiva sau a ceva (Se află *pe stradă*; Se află *lângă mine*).

În teoria guvernării și a legării, cunoscută și sub forma de GB, s-a distins între *cazul abstract*, simbolizat prin *Caz*, și *cazul morfologic*, simbolizat prin *caz*. *Cazul abstract* se atribuie în orice limbă, constituind o parte integrantă a gramaticii universale, numită *teoria cazului*; *cazul morfologic* reprezintă realizările structurale ale cazului, cunoaște variații de la o limbă la alta în funcție de tipul morfologic de limbă: sintetic vs. analitic sau izolant / aglutinant. Teoria GB distinge două tipuri de cazuri abstracte: *cazuri inerente*, atribuite în D-structură, deci atribuite nominalelor, și *cazuri structurale*, atribuite în S-structură, rezultând din reorganizarea structurilor după intervenția regulilor de transformare. Se spune că elementul A atribuie un caz inerent elementului B dacă și numai dacă A îi atribuie, în același timp, rolul tematic.

În *Sintaxa grupului verbal*, G.P.Dindelegan consideră că rolul cazului în interiorul grupului verbal este dublu: el asigură legarea diverselor nominale de centru și ierarhizarea acestora, conferindu-le o anumită poziție față de verb. Astfel, același nominal se plasează diferit față de verb în funcție de legătura causală. Deci, nominalul se plasează față de verb în poziția de obiect direct și de subiect după cum legătura se realizează prin acuzativ sau prin nominativ, ca în exemplele de mai jos:

Frigul crapă piatra – Piatra crapă de frig.; Necazurile îl îmbătrânesc. – El îmbătrânește; Ei încep ședința – Ședința începe.

Cazul, ca element conectiv al nominalelor față de verb, este „regizat” de verb care este răspunzător de plasarea nominalelor în poziții diferite. În acest sens pot fi aduse două argumente:

a) dacă alegem câteva construcții verbale (de ex. *Mă chemă Ion, Îmi place cartea, Îmi vine o scrisoare*) și înlocuim verbele din aceste construcții cu alte verbe, constatăm apariția unor diferențe în privința cazului „regizat” (*Îmi zice Ion, Iubesc cartea, Primesc o scrisoare*);

b) dacă alegem o anumită formă verbală și o înlocuim cu o altă formă din paradigma verbului (ex. înlocuim forma activă cu cea pasivă), are loc o reorganizare a construcției și apar alte reguli de selecție a cazului: în locul Ac., din construcția activă, este selectat N. în construcția pasivă.

Toate cele prezentate mai sus sunt o dovadă a problemicii complexe a cazului privit atât din perspectivă tradițională dar mai ales modernă, motiv și subiect pentru viitoare cercetări.

Bibliografie:

- ***, *Gramatica limbii române, I, Cuvântul*, Editura Academiei Române, București, 2005
 Anderson, J., *The Grammar of Case. Toward a Localistic Theory*, Cambridge, 1971
 Fillmore, Ch., *The Case for Case*, Cambridge, 1968
 Frâncu, C., *Curenți și tendințe în lingvistica secolului nostru*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 1999
 George, A.L.S., *Limbă și gândire în cultura indiană*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976
 Pană, Dindelegan, G., *Sintaxa grupului verbal*, Editura Aula, Brașov, 1999
 Simenschy, Th., Ivănescu, Gh., *Gramatica comparată a limbilor indoeuropene*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981
 Simenschy, Th., *Gramatica lui Părinți*, în *Analele Universității „A.I. Cuza”*, seria Științe Sociale, Iași, 1957
 Wald, L., *Pagini de teorie și istorie a lingvisticii*, Editura All, București, 1998

ABSTRACT

The purpose of our paper is to discuss the issue of the so-called „case-grammar”. We shall analyse the topic from a traditional point of view and, more important from a modern perspective.